

15 listopada 1929 r.

URZĄD PATENTOWY

E 066 9/02

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 10733.

Kl. 37 d 25.

Oswald Pfeiffer
(Lipsk, Niemcy).

37d 9/08

Zsuwana krata ochronna.

Zgłoszono 16 kwietnia 1928 r.

Udzielono 28 czerwca 1929 r.

Wynalazek dotyczy zsuwanej kraty do okien wystawowych, składającej się z równoległych prętów, przesuwających się na łączących je prętach prostopadłych. W znanych kratkach tego rodzaju otwory w prętach, w których prowadzone są części łączące, są rozmaitej wielkości, ponieważ końce łączników łączą stale po dwa kolejne pręty, które muszą swobodnie przechodzić przez otwory w następnych prętach. Rozmaita wielkość otworów uniemożliwia jednolity wyrób prętów, utrudnia zmontowanie i zwiększa koszt zsuwanej kraty.

Przedmiotem wynalazku jest rozmieszczenie i ukształtowanie otworów w prętach kraty oraz zamocowanie i ukształto-

wanie łączników, umożliwiające jednolity wyrób prętów, prostszą i mniej kosztowną konstrukcję kraty i pewniejsze prowadzenie prętów w łącznikach.

W tym celu, zgodnie z wynalazkiem, w prętach kraty w jednakowych odstępach znajdują się jednakowej wielkości i kształtu otwory, przyczem otwory te, które nie powinny przepuszczać główek łącznika, zostają tak zwężone zapomocą płyt, umieszczonych na prętach lub łącznikach i posiadających otwory wodzące dla łączników, iż główki łączników nie mogą przechodzić przez te otwory. W jednym z otworów każdego pręta umocowany jest prostopadły łącznik, np. zapomocą zanitowania jego końca, zaś otwór drugiego pręta, połączonego tym łącznikiem z pierwszym, jest

zweżony zapomocą płytki, która jest umocowana na sąsiednim łączniku i przystaje do pręta. Dzięki takiemu umieszczeniu łączników w prętach kraty, staje się ona mocniejsza, oraz pewniejsze jest wzajemne prowadzenie jej prętów i łączników; z drugiej zaś strony dzięki jednakowym otworom i równym odstępom między niemi można fabrycznie wyrabiać pręty o znacznej długości i na miejscu zużycia rozcinać je na kawałki odpowiedniej wielkości.

Przykład wykonania wynalazku jest pokazany na rysunku. Fig. 1 przedstawia w przekroju pionowym część kraty po jej zsunięciu, fig. 2 — taki sam przekrój po rozsunięciu kraty, fig. 3 — widok łącznika z przekrojem przez dwa sąsiednie pręty kraty wzdłuż linii 3 — 3 na fig. 2, a fig. 4 pokazuje w rzucie poziomym pręt kraty z przekrojem poprzecznym łącznika wzdłuż linii 4 — 4 na fig. 2.

Cyfrą 1 oznaczone są poziome i równoległe pręty kraty o przekroju w kształcie odwróconej litery U. W środku tych prętów znajdują się w równomiernych odstępach otwory 2 jednakowej wielkości i kształtu. Każda para kolejnych prętów 1 połączona jest pewną ilością prostopadłych względem nich łączników 3 o przekroju w kształcie I. Łączniki te wykonane są najlepiej z żelaza kuto-lanego i mają szerokość odpowiadającą prawie szerokości otworów, wskutek czego łączniki te są prowadzone bezpośrednio w otworach 2.

Łączniki na jednym końcu posiadają pod czopem 4, którego kształt i wielkość odpowiada otvorowi 2, umocnienie w postaci płytki 5 o takiej szerokości, iż wchodzi ona między odgięte półki 6 prętów 1 i z jednej strony wystaje w kierunku podłużnym tak, iż przykrywa sąsiedni otwór 2 pręta, gdy łącznik ze swym czopem 4 wejdzie do poprzedniego otworu 2.

Łącznik zamocowany jest w otworze 2 przez spłaszczenie jego końca w postaci

główki 7. W wydłużeniu płytki 5, pod zakrytym przez nią otworem 2 pręta, znajduje się otwarty z jednej strony wykrój 8, w którym prowadzony jest sworzeń sąsiedniego łącznika 3, umocowanego na poprzednim lub następnym pręcie 1, a zatem łączniki 3, umocowane w dwóch kolejnych prętach 1, są przesunięte względem siebie o odległość dwóch sąsiednich otworów.

Drugi koniec łącznika 3 posiada główkę 9, która swobodnie przechodzi przez otwory 2 w prętach, lecz nie może przejść przez wykroje 8 w wydłużeniu płytki 5 sąsiedniego łącznika. Przy łącznikach umocowanych w ostatnim górnym pręcie kraty można nie stosować wydłużenia w płytce 5 z wykrejem 8. Oczywiście łączniki zamiast do górnego pręta możnaby przymocować do dolnego, a górny prowadzić na sworzniach 3 łączników. Jak w pierwszym tak i w drugim przypadku pręty posiadają równomiernie rozłożone otwory, z drugiej zaś strony wszystkie łączniki mają jednakowy kształt.

W celu zesuwania kraty łączy się górny lub dolny pręt, zależnie od tego, czy krata ma być opuszczana nadół lub podciągana do góry, na obu końcach z liną, która jest połączona z dźwigiem. Jeśli lina do zesuwania kraty połączona jest np. z najniżej leżącym prętem, to przy pociąganiu jej ten ostatni zostaje uniesiony, aż dosięgnie następnego, znajdującego się ponad nim pręta, który z kolei również zostaje uniesiony aż dosięgnie trzeciego i t. d. Łączniki 3 prowadzone są przytem w otworach 2, względnie w wykrojach 8 płytek 5 sąsiednich łączników i przechodzą przez otwory 2 sąsiednich prętów 1, ponieważ otwory te są większe od główek 9 łączników.

Celem lepszego usztywnienia kraty łączniki 3 mogą przechodzić przez trzy poziome pręty, a więc np. tak, że górne łączniki 3, przedstawione na rysunku na fig. 2, sięgają aż do trzeciego z kolei pręta, zaś łączniki

drugiego szeregu sięgają od drugiego do czwartego pręta.

Kratę można również stosować do wygiętych wystaw, wystarczy w tym celu wygiąć pręty 1 odpowiednio do krzywizny okna wystawowego. Wreszcie można kratę wykonać w taki sposób, żeby pręty 1 miały kierunek pionowy, zaś łączniki 3—poziomy.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zsuwana kratka ochronna, składająca się z równoległych prętów i prostokątnych względem nich przesuwających się łączników, znamienna tem, że pręty (1) kraty posiadają w jednakowych odstępach otwory (2) jednakowej wielkości i kształtu, służące do umieszczenia i prowadzenia łączników (3), przyczem te otwory w prę-

cie, przez które nie powinna przechodzić główka (9) danego łącznika, są zwięźone zapomocą tarcz lub płytek (5), przystających do prętów i umocowanych pod główką (7) sąsiedniego łącznika (3).

2. Zsuwana kratka ochronna według zastrz. 1, znamienna tem, że każdy łącznik (3) na zamocowanym końcu w pręcie (1) posiada płytkę (5), przystającą do tego pręta i która na wydłużonem ramieniu posiada otwór, zapomocą którego płytka tak obejmuje sworzeń sąsiedniego łącznika (3), iż główka tego łącznika nie może przejść przez ten otwór.

Oswald Pfeiffer.
Zastępca: Inż. F. Winnicki,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

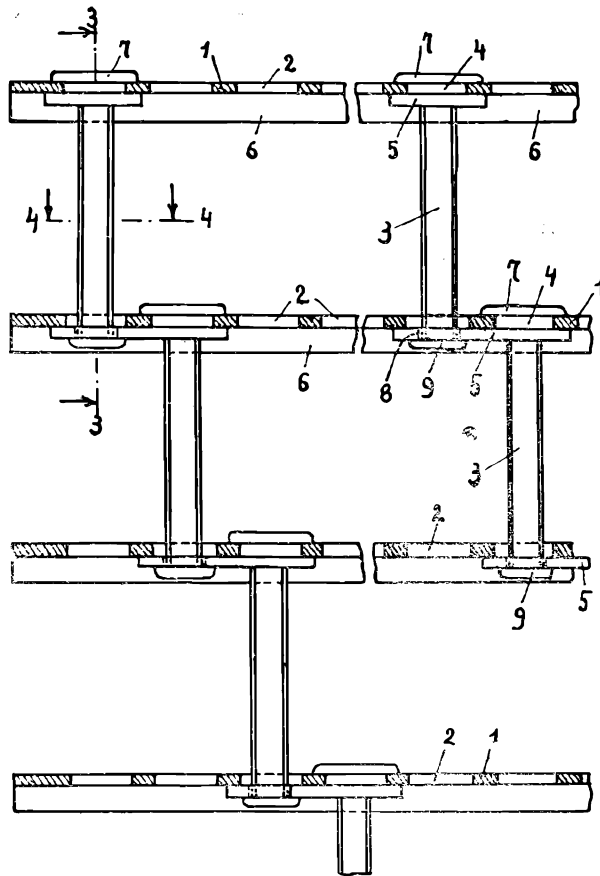
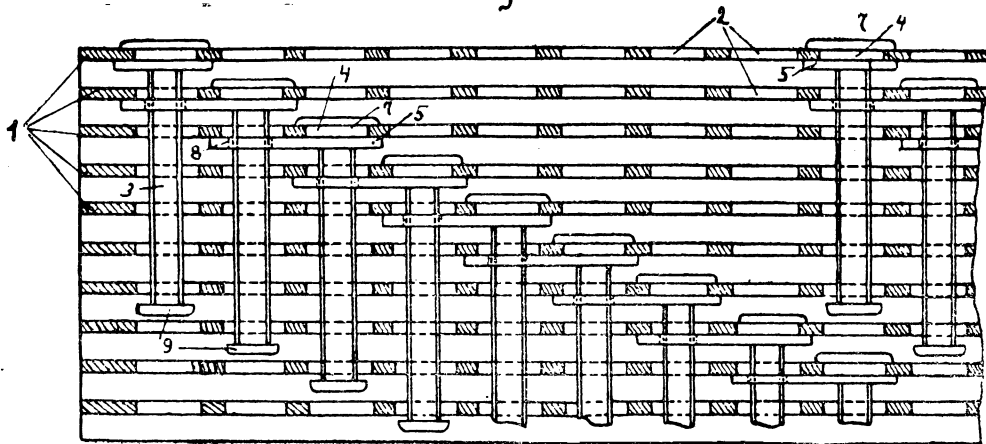

Fig. 2.

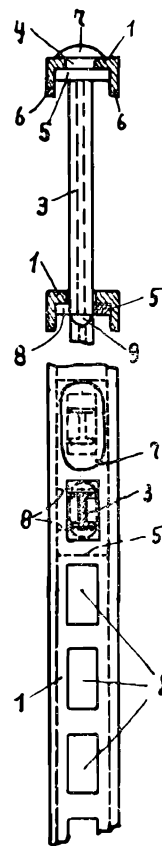

Fig. 3.

Fig. 4.